

PROTĖVIŲ TAKAIS,

LKS Lietuvių skyrius, 1955 rugsėjis

Tėvynės meilė tebus mums vadovas!

Nekurstomas laužas gėsta

Tamsi, juoda naktis. Baugios šmėklos šliaužioja žeme aplink ir tiesia į tave mirtinas, suteptas apgaule, melu ir krauju rankas. Nedaugelis išlaiko taip ilgai trunkančią klaidą tamsą juo labiau, kad šiandien isteriškai klykiančių vaiduoklių veidai per daug realūs. Praslinkus streikų bangai, nepalaužiamų kovotojų gretos retėja, tačiau sadistinio bolševizmo katastrofiškas žlugimas artėja milžiniškais žingsniais. Komunistinės imperijos viešpatiai prilaiko šiandien savo skaliukus ant virvės, norėdami pasirodyti "humanizmo" pasekėjais. Jie svajingai prisimena "auksinius" Berijos laikus, kada jų piratiškasis viešpatavimas buvo pasiekęs aukščiausią tašką. Šiandien jie su gailesčiu švelniai glamonėja nuo mūsų rankų nuimtus kruvinus retežius. Pantičiai rūdija, bet laisvė tolsta. Tolsta kaip vienišas jūroje laivas, nepaste-

bėjęs laužo liepsnos, kurį negyvenamoje saloje, apimti nevilties, nebekursto nelaimingieji...

Tautiečiai, amžini vergai raudonojo despotizmo, kodėl mes šiandien bailiai pasitraukėme nuo to laisvės aukuro ir leidžiame jam gėdingai gesti? Įsiliepsnojusi 1955 m. vasarą streikų banga davė dalelę teigiamų rezultatų. Ir šiandien, daugumas iš mūsų naudodamiesi tomis privilegijomis (atminkite, kad dauguma naudojamės net nepelnytai), vieni sąmoningai, kiti net nejausdami to, iš lėto, bet pražūtingai tolstame nuo to laisvės kovų laužo, palikdami likimo valiai savo brolius, kuriems meilė Tėvynei ir laisvei neleidžia užmigti ant keleto nulūžusių lauro šakelių. Suprantama, iš tolo gėrėtis laužo pašvaiste daug įdomiau, ne taip pavojinga. Juk arti priejus galima apdegti...

Broliai, ar taip mes galvojome prieš 10 metų? Kodėl mes pasukome iš to

kelio, kuriuo ėjome anksčiau? Šiandieną, gėrėdamiesi gaisro pašvaiste, bijome įmesti į ugnį tuos vergijos pančius, kuriuos raudonieji plantatoriai pakeitė palengvintais...

Bijome laužo, kurio liepsnos tirpdo paskutinius vergijos retežius!

Nestovėkime nuleidę rankas gėrėdamiesi, bet meskime į jį bolševikiškąsias malones - ašaras ir kančias mūsų senų motinų, seserų, brolių. Lai jos lūpose dega išdaviškiško engėjų apgaule, kuri į Lietuvos istorijos lapą jos sūnų krauju įrašė neišdildomas tragiškas legendas.

Jaunuoliai ir jaunuolės - atgimstančios Lietuvos žiede! Vengdami kurstyti išsilaisvinimo laužą, mes vilkinsime savo, tuo pačiu ir mūsų Tėvynės švintančios laisvės rytą.

Vienybėje - galybė

Nors mūsų gyvenimo mokytoja istorija rodo mums gyvais pavyzdžiais, kad vienybėje - galybė, bet per šiuos 15 okupacijos metų išsimušėme iš to vienybės kelio, kuris vedė mūsų tautą iš pergalių į pergales beveik visą kruvinos istorijos kelią. Mūsų mažytė tauta, mažytė saujelė žmonių prieš civilizatoriaus pasaulio akis atskleidė stebuklingus istorijos lapus.

Teroro 1945-1955 metai. Partizaninių kovų sukuriu mūsų tauta parodė pasauliui, kad ji gyva, jos sūnūs myli laisvę.

Bet šiandien? Broliai ir sesės, kodėl šiandien dauguma mūsų, netolimoje praeityje tvirtai stovėjusių partizanų gretose, nuleidome rankas, atstumdami, pamiršdami šūkį "vienybėje - galybė"? Ar neturime šiandien savo tarpe tokių, kurie išsižadėjo laisvės, galimos atrasti kovoje? Jie paskendo mūsų Tėvynės pavergėjų pažaduose, liko jų įtakoje. Jie pasitraukė gėdingai iš laisvės kovų pozicijos, spjaudami į veidą buvusiai savo patriotinei idėjai, po kojomis trypia rytojaus laisvę, sulaistytą brolių krauju, ašaromis. Ant senelio savo, tėvo tremtinio kapo jie šiandien ruošia gegužines...

Tautiečiai, nuleisdami rankas, mes diena iš dienos savo mažąją Lietuvą stumiam pražūtingan karstan. Prisikeliant iš jo, mirtis sadistiškai plos savo kraujuotomis rankomis, pakartotinai reikalaujama tų aukų, nuo kurių kraujo persunkta jau šiandien dejuoja mūsų Tėvynės žemė, plačioji Sibiro taiga...

Šiandien vieni dedame paskutines savo dvasines ir fizines jėgas ant tautos aukuro, o kiti - stipriname sau ir savo broliams, tuo pačiu ir savo tautai, pražūtingus nelaisvės retežius.

Pakelkime akis aukščiau į viršų - Ten, kur saulėlydis ramus!

Prakeikti bus, kurie pamiršo Savo Tėvynę ir namus.

Jaunoji Lietuvos karta! Pakelkime ne tik akis į viršų, pakelkime vienybės šūkį, ir neškime pergalių vėliavą į laisvą rytojų, kaip nešė vieningai mūsų tėvai, protėviai!

Tip. LKS
Tirž. 200 egz.

